

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 16991/17
Дана 02.07.2021. године
БЕОГРАД

Република Србија
Републичка радиодифузна агенција

ПРИМЉЕНО: 02. 08. 2021			
Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
	08-219/15/17-75		

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Маријом Козомаром, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "Мрежа 3" доо, Београд (Нови Београд), Исмета Муџезиновића број 20, кога заступа директор Верица Андрејић, преко пуномоћника Милице Карановић, адвоката из Новог Сада, Марка Миљанова број 7, поднетој против туженог Регулаторног тела за електронске медије, Београд, Трг Николе Пашића број 5, ради поништаја закључка број: 08-219/15/17-30 од 29.09.2017. године, у предмету инспекцијских мера-исправка грешке у закључку, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком исправља се закључак Регулаторног тела за електронске медије број 08-219/15/17-24 од 31.03.2017. године, тако што: у уводу закључка уместо назива правног лица "ТВ Канал 3" треба да стоји назив правног лица "Мрежа 3"; у изреци уместо назива правног лица "ТВ Канал 3" треба да стоји назив правног лица "Мрежа 3"; у образложењу у ставу 1. уместо назива правног лица "ТВ Канал 3" треба да стоји назив правног лица "Мрежа 3". У осталом делу наведени закључак остаје неизмењен. Ова исправка закључка има правно дејство од дана од којег правно дејство има закључак који се исправља. Наведеним закључком од 31.03.2017. године одбачен је, као недопуштен, предлог пружаоца медијске услуге "ТВ Канал 3"

доо из Београда, ул. Исмета Муџазиновића бр. 20/23 - ТВ Канал 3, заведен у Регулаторном телу за електронске медије под бројем 08-219/15/16-19 од 02.09.2016. године, за понављање поступка одузимања дозволе за емитовање програма број: 512/2013-3 од 30.12.2015. године.

У тужби, поднетој препорученом пошљицом дана 08.11.2017. године Управном суду, тужилац је, преко пуномоћника оспорио законитост закључка туженог органа из разлога прописних 24. Закона о управним споровима. Навео је да је оспореним закључком тужени само исправио свој закључак од 31.03.2017. године, а да није ценио наводе тужиоца из предлога за понављање поступка, поднетог у складу са чланом 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, због чега оспорени закључак није правилан и законит. Указао је да је у предлогу за понављање поступка навео да је прво сазнање о свим одлукама туженог добио усменим путем на иницијативу и интересовање тужиоца, па да је било неопходно да се у ранијој фази поступка пре одлуке о одузимању дозволе, одржи усмена јавна расправа и тужиоцу омогући да се изјасни о свим околностима и чињеницама и предложи извођење доказа, што је тужени незаконито ускратио. Додао је да тужени није применио одредбу на коју се тужилац позвао у предлогу за понављање поступка, нити је одређено на кога се побијани закључак односи, коме и када је шта слато и на коју адресу, као и да дато образложење није у складу са предлогом за понављање поступка, због чега су наведене неправилности разлог за поништај оспореног закључка. Са наведеног, тужилац је предложио да се оспорени закључак поништи и предмет врати на поновно одлучивање или да суд донесе одлуку којом се усваја предлог за понављање поступка и обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка по тужби, на име састава тужбе у износу од 30.000,00 динара и таксе по одлуци суда.

Тужени је у детаљном одговору на тужбу истакао да су наводи тужбе неосновани, па је предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, списка предмета туженог органа, нашао да је тужба неоснована.

Према стању у списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, закључком Савета Регулаторног тела за електронске медије број: 08-219/15/17-24 од 31.03.2017. године одбачен је, као недопуштен, предлог пружаоца медијске услуге "ТВ Канал 3" доо из Београда, ул. Исмета Муџазиновића бр. 20/23 - ТВ Канал 3, заведен у Регулаторном телу за електронске медије под бројем 08-219/15/16-19 од 02.09.2016. године, за понављање поступка одузимања дозволе за емитовање програма број: 512/2013-3 од 30.12.2015. године. Тужилац се поднеском од 26.09.2017. године, обратио Регулаторном телу за електронске медије, у коме је између осталог навео, да се из закључка тог органа од 31.03.2017. године не може видети да је донет по предлогу тужиоца за понављање поступка, јер не постоји привредно друштво са називом ТВ Канал 3 доо Београд, са адресом седишта Исмета

Мујазиновића 20/3, већ “Мрежа 3” доо Београд (Нови Београд), Исмета Мујезиновића број 20, које је пружалац медијске услуге. Поводом наведеног поднеска тужиоца од 26.09.2017. године, тужени је са позивом на одредбу члана 209. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10) оспореним закључком од 29.09.2017. године, исправио грешке у закључку тог органа од 31.03.2017. године, на начин ближе наведен у диспозитиву оспореног закључка. Ово са разлога, што је тужени нашао да је приликом израде закључка од 31.03.2017. године учињена грешка у називу правног лица (овде тужиоца), тако што је уместо “Мрежа 3” доо из Београда, у Исмета Мујазиновића број 20/23-“ТВ Канал 3”, унет назив правног лица “ТВ Канал 3” доо из Београд, у Исмета Мујазиновића број 20/23-“ТВ Канал 3”.

Одредбом члана 209. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10) прописано је да орган који је донео решење, односно службено лице које је потписало или издало решење, може у свако време исправити грешке у именима или бројевима, писању или рачунању, као и друге очигледне нетачности у решењу или његовим овереним преписима. Исправка грешке производи правно дејство од дана од кога производи правно дејство решење које се исправља (став 1.). О исправци се доноси посебан закључак. Белешка о исправци уписује се у изворник решења, ако је то могуће, и у све оверене преписе достављене станкама. Белешку потписује службено лице које је потписало закључак о исправци (став 2.). Против закључка којим је већ донесено решење против закључка којим се већ донесено решење исправља или којим се одбија предлог за исправљање, допуштена је посебна жалба.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним закључком исправио грешку у свом закључку број: 08-219/15/17-24 од 31.03.2017. године, који је донет поводом предлога тужиоца за понављање поступка. Ово са разлога, што је тужени, а по предлогу самог тужиоца од 26.09.2017. године, нашао да је приликом израде тог закључка начинио очигледну грешку у називу тужиоца, као правног лица, коју је по налажењу суда, правилном применом цитиране одредбе члана 209. Закона о општем управном поступку тужени и отклонио доношењем оспореног закључка.

Како се наводима тужбе побија законитост и правилност оспореног закључка од 31.03.2017. године у вези са предлогом тужиоца за понављање поступка, суд је нашао да су без утицаја на другачију одлуку, будући да се тужбом против закључка о исправци грешке закључка, може оспоравати само закључак о исправци грешке. Законитост закључка туженог од 31.03.2017. године, који је исправљен овде оспореним закључком од 29.09.2017. године, биће оцењена у предметима Управног суда У 13467/17 и 13522/17.

С обзиром да је тужба одбијена као неоснована, нису испуњени услови из одредбе члана 43. Закона о управним споровима за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције.

На основу изнетог, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09).

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је применом одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20) чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.07.2021. године, 9 У 16991/2017

Записничар
Марија Козомара, с.р.

Председник већа – судија
Весна Лазаревић, с.р.

ТТ